

ION CREANGĂ

Povestea lui Stan Pătitul

Publicată în Convorbiri Literare la 1 aprilie 1877

Era odată un flăcău stătut, pe care-l chema Stan. Și flăcăul acela din copilăria lui se trezise prin străini, fără să cunoască tată și mamă și fără nici o rudă care să-l ocrotească și să-l ajute.

Și, ca băiat străin ce se găsea, nemernicind el de colo până colo pe la ușile oamenilor, de unde până unde s-a oploșit de la o vreme într-un sat mare și frumos.

Și aici, slujind cu credință ba la unul, ba la altul, până la vârsta de treizeci și mai bine de ani, și-a sclipuit puține parale, câteva oi, un car cu boi și o văcușoară cu lapte. Mai pe urmă și-a înjghebat și o căsuță, și apoi s-a statornicit în satul acela pentru totdeauna, trăgându-se la casa lui și muncind ca pentru dânsul. Vorba ceea: "Și piatra prinde mușchi dacă șede mult într-un loc".

Și cum s-a văzut flăcăul cu casă și avere bunicică, nu mai sta locului, cum nu stă apa pe pietre, și mai nu-l prindea somnul de harnic ce era. Dintr-o parte venea cu carul, în alta se ducea, și toate treburile și le pune la cale singurel. Nu-i vorbă că, de greu, greu îi era; pentru că, în lipsa lui, n-avea cine să-i îngrijească de casă și de vitișoare cum trebuie. Numai, dă! ce să facă bietul om? Cum era să se întindă mai mult, că de-abia acum se prinsese și el cu mâinile de vatră; și câte a tras până s-a văzut la casa lui, numai unul Dumnezeu știe. De-aceea alerga singur zi și noapte în toate părțile, cum putea, și muncea în dreapta și în stânga, că doar-doar a încăleca pe nevoie, ș-apoi atunci, văzând și făcând.

Toate ca toate, dar urâtul îi venea de hac. În zile de lucru, calea-valea; se lua cu treaba și uita de urât. Dar în nopțile cele mari, când era câte o givorniță cumplită și se mai întâmpla să fie și sărbători la mijloc, nu mai știa ce să facă și încotro să apuce, vorba cântecului:

***De urât mă duc de-acasă,
Și urâtul nu mă lasă;
De urât să fug în lume,
Urâtul fuge cu mine.***

Se vede lucru că așa e făcut omul, să nu fie singur. De multe ori i-a venit flăcăului în cap să se însoare, dar când își aducea aminte uneori de câte i-au spus că au pățimit unii și alții de la femeile lor, se lua pe gânduri și amâna, din zi în zi și de joi până mai de-apoi, această poznașă trebușoară și gingașă în multe privințe, după cum o numea el, gândindu-se mereu la multe de toate... Unii zic așa, că femeia-i sac fără fund. Ce-a mai fi și asta? Alții, că să te ferească Dumnezeu de femeia leneșă, mârșavă și risipitoare; alții alte năstrușnicii, încât nu știi ce să crezi și ce să nu crezi?

Numai nu-i vorbă că am văzut eu și destui bărbați mult mai ticăiți și mai chitcăiți decât cea mai bicisnică femeie. Și așa, trezindu-se el în multe rânduri vorbind singur, ca nebunii, sta în cumpene: să se însoare... să nu se însoare?!...

Și, ba s-a însura la toamnă, ba la iarnă, ba la primăvară, ba la vară, ba iar la toamnă, ba vremea trece, flăcăul începe și el a se trece, mergând tot înainte cu burlăcia, și însurătoarea rămâne baltă. Și apoi este o vorbă: că până la 20 de ani se însoară cineva singur; de la 20-25 îl însoară alții; de la 25-30 îl însoară o babă, iară de la 30 de ani înainte numai dracu-i vine de hac.

Tocmai așa s-a întâmplat și cu flăcăul acesta că, până la vremea asta, nici el de la sine, nici prietenii, nici babele — câtu-s ele de-a dracului, de prefăcute și iscoditoare — tot nu l-au putut face să se însoare.

Stan era om tăcut în felul său, dar și când da câte-o vorbă dintr-însul vorba era vorbă, la locul ei, și nu-l putea răpune te miri cine.

Mulți trăgeau nădejdea să-l ia de ginere, dar flăcăul era chitit la capul său și nu se da cu una, cu două. Și așa, de la o vreme, și prietenii și babele, lehametindu-se, l-au dat în burduful dracului și l-au lăsat pe seama lui, să facă de-acum înainte ce-a ști el cu dânsul, că ei și-au luat toată nădejdea.

Amu, într-una din zile, flăcăul se scoală de noapte, face mămăligă îmbrânzită și ce-a mai dat Dumnezeu, pune mâncarea în traistă, înjugă boii la car, zice Doamne-ajută și se duce la pădure, să-și aducă un car de lemne. Și ajungând el în pădure pe când se mijează de ziuă, a tăiat lemne, a încărcat carul zdravăn și l-a cetluit bine, și pân-or mai mânca boii, s-a pus să mănânce și el ceva. Și după ce a mâncat cât a trebui, i-a mai rămas o bucatică de mămăligă îmbrânzită și, făcând-o boț, a zis: "Ce s-o mai duc acasă? ia s-o pun aici pe teșitura asta, că poate-a găsi-o vreo lighioaie ceva, a mânca-o și ea și-a zice-o bodaproste". Și punând mămăliga pe teșitură, înjugă boii, zice iar un Doamne-ajută și, pe la prânzișor, pornește spre casă. Și cum a pornit el din pădure, pe loc s-a și stârnit un vifor cumplit, cu lapoviță în două, de nu vedeai nici înainte, nici înapoi. Mânia lui Dumnezeu ce era afară! să nu scoți câine din casă, dar încă om! Însă dracul nu caută mai bine; la așa vreme te face să pierzi răbdarea și, fără să vrei, te vâre în păcat.

În acea zi, Scaraoschi, căpetenia dracilor, voind a-și face mendrele cum știe el, a dat poruncă tuturor slugilor sale ca să apuce care încotro a vedea cu ochii, și pretutindene, pe mare și pe uscat, să vâre vrajbă între oameni și să le facă pacoste.

Atunci dracii s-au împrăștiat, iute ca fulgerul, în toate părțile. Unul din ei a apucat spre păduri, să vadă de n-a putea trebăluie ceva și pe-acolo; doar a face pe vrun om să bârfească împotriva lui Dumnezeu, pe altul să-și chinuiască boii, altuia să-i rupă vrun capăt sau altceva de la car, altuia să-i schilodească vrun bou, pe alții să-i facă să se bată până s-or ucidă, și câte alte bazaconii și năzbutii de care iscodește și vrăjește dracul.

Ce-or fi isprăvit ceilalți draci nu știm, dar acestui de la pădure nu i-a mers în acea zi. S-a pus el, nu-i vorbă, luntre și punte ca să-și vâre codița cea bârligată undeva, dar degeaba i-a fost, că, pe unde se ducea, tot în gol umbla.

Și tot cercând el ba aici, ba colea, înspre seară numai ce dă de-o pârtie. Atunci se ia tiptil-tiptil pe urma ei și se duce tocmai la locul de unde încărcase Stan lemnele. Și, când colo, găsește numai locul, pentru că flăcăul, după cum am spus, de mult ieșise din pădure și se dusesese în treaba lui.

Văzând el dracul că nici aici n-a izbuti nimica, crâșcă din măsele și crapă de ciudă, pentru că era îngrijit cu ce obraz să se înfățișeze înaintea lui Scaraoschi; și-apoi, afară de aceasta, era buimac de cap și hămesit de foame, de atâta umblet.

Și cum sta el pe gânduri, posomorât și bezmetic, numai iaca ce vede pe-o teșitură un boț de mămăligă. Atunci, bucuria dracului! Odată-o și halește și nu zice nimica. Apoi, nemaivând ce face, își ia coada între vine și se întoarce la stăpânul său, și, cum ajunge în iad, Scaraoschi îl întreabă:

— Ei, copile, ce ispravă ai făcut? Câte suflete mi-ai arvonit? Dă-ți solia!

— Ia, mai nimica, stăpâne, răspunse dracul, rușinat și tremurând ca varga de frică; se vede c-am pornit într-un ceas rău. Vremea a fost prea dimpotrivă, cum știți, și numai un om a venit azi în pădure, dar și-acela a scăpat de mine, căci am dat în urma lui târziu, tocmai când se dusesse. Noroc numai c-am găsit pe-o teșitură un boț de mămăligă, de-am mâncat, căci îmi gârâiau mațele de foame. Alta nu mai știu nimica, întunecimea-voastră.

— Ei bine, zmârdoare urâcioasă ce ești, de mâncat ai mâncat boțul cel de mămăligă, dar ce-a zis omul acela când a pus mămăliga acolo, pe teșitură, ai tu la știință?

— Ba de asta nu știu nimica, stăpâne.

— Apoi, ce păzești tu alta, dacă nu știi nici macar ceea ce vorbesc muritorii? Să-ți spun eu dară, deși n-am fost în pădure, ca tine: a zis că cine-a mânca boțul cel de mămăligă să zică bodaproste. Zis-ai tu ceva când ai mâncat-o?

— Ba n-am zis nimica, stăpâne.

— Așa? În loc să-ți dai osteneală ca să afli până și gândul oamenilor, tu nu știi nici măcar ceea ce vorbesc ei? Mai pot eu să am nădejde în voi? Ei, las' că-ți găsesc eu acuș leacul; te-i învăța tu minte de altă dată! Hai, pornește acum degrabă la omul acela, și să-i slujești taman trei ani de zile, cu credință, la ce te-a pune el! Simbrie în bani să nu primești de la dânsul, ci să faci tocmală că, după ce ți-i împlini anii, să ai a lua din casa lui ce-i vrea tu; și aceea are să fie de trebuință la

talpa iadului, că au început a putrezi căpătâiele... Ia să vedem, ți-a veni în cap ce ai să iei? hai, gata ești? ia-ți tălpășița!

— Gata, stăpâne, iaca, pornesc!

Atunci dracul dă o raită pe la talpa iadului, să vadă ce lipsește, și apoi iese iute ca scânteia și se tot duce înainte la slujbă, după porunca lui Scaraschi. Și când pe aproape de casa lui Stan, dracul s-a prefăcut într-un băiat ca de opt ani, îmbrăcat cu straie nemțești, și umbla zgribulind pe la poartă. Stan era acasă și chiar atunci luase ceaunul de pe foc, ca să mestece mămăliga; și numai iaca ce vede că se reped câinii să rupă omul, nu altăceva, și când se uită mai bine, ce să vadă? Vede un băiat că se acățara pe stâlpul porții, de teama câinilor. Atunci Stan aleargă la poartă, zicând:

— Țibă, Hormuz, na, Balan, nea! Zurzan, dați-vă-n lături, cotarle! Da' de unde ești tu, măi țică? și ce cauți pe-aici, spaima câinilor?

— De unde să fiu, bădică? Ia, sunt și eu un băiat sărman, din toată lumea, fără tată și mamă, și vreau să intru la stăpân.

— Să intri la stăpân? d-apoi tu nici de păscut găștele nu ești bun... Cam de câți ani îi fi tu?

— Ia, poate să am vro treisprezece ani.

— Ce spui tu, măi?... Apoi dar bine-a zis cine-a zis, că vrabia-i tot pui, dar numai dracul o știe de când îi... Eu de-abia ți-aș fi dat șapte, mult opt ani. Dar ce, Doamne iartă-mă! pesemne că și straietele acestea pocite fac să arăți așa de sfrijit și închircit. Am mai văzut deunăzi umblând pe aici prin sat un ciofligar de-alde tine, dar acela era oleacă mai chipos și altfel îmbrăcat:

***Cu antereu de canavață,
Ce se ținea numa-n ață,
Și cu nădragi de anglie,
Petice pe ei o mie.***

Și când mergea pe drum, nădragii mergeau alături cu drumul: căci umbla după strâns pielcele, și cum trecea pe la poarta mea, de-abia l-am scos din gura lui Zurzan; l-a pieptănat de i-au mers peticele. Vorba ceea: "Aș veni desară la voi, dar

mi-e rușine de câini". Și acum parcă-l văd cât era de ferfenițos și cum își culegea boarfele de pe jos. Oleacă de n-ai pățit și tu ca dânsul. Și cum te cheamă pe tine?

— Tot Chirică mă cheamă.

— Măi parpalecule, nu cumva ești botezat de sfântul Chirică Șchiopul, care ține dracii de păr?

— Nu-l știu pe acela, dar Chirică mă cheamă.

— Apoi, despre mine, fie oricine ți-a fi nănaș, dar știu c-a nimerit-o bine, de ți-a pus numele Chirică: pentru că ești un fel de vrăbioi închircit.

— Apoi dă, bade, închircit, vrăbioi, cum mă vezi, acesta sunt, am văzut eu și hoituri mari și nici de-o lume: la treabă se vede omul ce poate. Las' să mă cheme cum m-a chema; ce ai d-ta de-acolo? Da' pe d-ta cum te cheamă?

— Tot Stan mă cheamă, dar de la o boală ce am avut, când eram mic, mi-au schimbat numele din Stan în Ipate, și de-atunci am rămăs cu două nume.

— D-apoi ai la știință, bade, că și d-ta ai cântec:

***Ipate, care dă oca pe spate
Și face cu mâna să-i mai aducă una.***

— Dar știi că m-ai plesnit în pălărie, măi Chirică? Al dracului băiat! Parcă ești Cel-de-pe-comoară, măi, de știi toate cele! De trup ești mărunțel, nu-i vorbă, dar la fire ești mare. Ia să te vedem dacă mi-i ghici tu cimilitura aceasta:

***Lată peste lată,
peste lată îmbujorată,
peste îmbujorată crăcănată,
peste crăcănată măciulie,
peste măciulie limpezeală,
peste limpezeală gălbeneală
și peste gălbeneală huduleț.***

Chirică atunci începe a zâmbi și zice:

— De-oi ghici, mi-i da și mie o hrincă dintr-însa?

— D-apoi știu eu ce crezi tu că-i aceea? Ghicește întâi, să vedem.

— Ce să fie?! zise Chirică. Ia fața casei, vatra, focul, pirostiile, ceaunul, apa dintr-însul, făina și culeșerul sau melesteul.

— Bun, măi Chirică, ia acum văd și eu că nu ești prost! Hai! cât să-ți dau pe an ca să te tocmești la mine?

— Apoi eu... nu mă tocmesc cu anul.

— Dar cum te tocmești tu?

— Eu mă tocmesc pe trei ani odată: pentru că nu-s deprins a umbla din stăpân în stăpân, și vreau să cunosc ceva când voi ieși de la d-ta.

— Despre mine, cu atâta mai bine, măi Chirică. Și ce mi-i cere tu pentru trei ani?

— Ce să-ți cer? Ia, să-mi dai de mâncare și de purtat cât mi-a trebui, iar când mi s-or împlini anii, să am a lua din casa d-tale ce voi vrea eu.

— Ce fel de vorbă-i asta? Poate că tu îi bărăni atunci să-mi iei sufletul din mine, ori mai știu eu ce dracul ți-a veni în cap să ceri!?

— Ba nu, bade Ipate, n-aibi grijă; nu ți-oi mai cere vrun lucru mare până pe-acolo. Ș-apoi, ce ți-oi lua eu din casă nu-ți face trebuință d-tale.

— Apoi na! zise Ipate. Măsoară-i vorba cu îmblăciul. Balan să-ți aleagă din gură ce spui, dacă nu vorbești deslușit.

— Apoi dă, bade Ipate, unde-i vorbă, nu-i mânie: mai bine să te tocmești întâi, decât pe urmă.

— Apoi aceasta-ți spun și eu, măi, ciotul dracului! dezleagă odată calul de la gard, să știu eu atunci — de-oi ajunge cu sănătate — ce-i al tău și ce-i al meu.

— Ia lasă, bade Ipate, lasă, nu te mai pune și d-ta atâta pentru te miri ce și mai nimica, că doar n-are să fie un cap de țară...

— Măi Chirică, știi una? rămâi la mine, și ne-om împăca noi atunci. Te văd că ești un băiat isteț și — mai știi păcatul? — poate și harnic; sameni a fi știind de unde să iei lucrul și unde să-l pui.

— Despre aceasta n-aibi grijă, bade, zise Chirică. Nu căuta că-s mic, dar trebile care ți le-oi face eu, nu le-a face altul, măcar să fie cu stea în frunte.

— Mai știi? Bine-ar fi, măi Chirică, dac-ar fi toate cu lapte câte le spui. Dar tu curat că ai dat peste un stăpân ca pâinea cea bună; numai să avem vorba dinainte, să nu fii rău de gură, c-apoi mi-i să nu mă scoți din sărite și să mă faci câteodată să-mi ies din răbuș afară.

— Nici despre asta nu mă tem că-i bănui, bade Ipate.

— Vasăzică, ne-am înțeles. De-acum vină de-i mânca și tu ceva. Iaca niște bulughine cu mujdei și cu mămăligă. Hai! dă-i colb și-apoi te apucă de treabă.

Băiatul se pune ciobănește într-un genunchi, îmbucă repede ce îmbucă și apoi se duce după trebi. Și așa era Chirică de liniștit și de harnic la trebile lui, că parcă era de-acolo de când l-a făcut mă-sa, și Ipate se îndemna cu dânsul, uitase acum de urât și huzurea de bine, și din ziua în care s-a tocmit Chirică la Ipate, norocul îi curgea gărlă din toate părțile, și nu mai știa ce are la casa lui.

Ce garduri streșinite cu spini, de mai nici vântul putea răzbate printre ele! Ce șuri și ocoale pentru boi și vaci, perdele pentru oi, poieți pentru păsări, cotețe pentru porci, sâsâiac pentru păpușoi, hambare pentru grâu și câte alte lucruri de gospodărie, făcute de mâna lui Chirică, cât ai bate din palme! Să nu spun minciuni, dar Ipate se îmbogățise însutit și înmiit de când a venit Chirică în slujbă la dânsul. Acum văzuse el ce poate Chirică, și-i era drag ca ochii din cap.

Trecură vreo doi ani la mijloc și în una din zile Chirică zise stăpânului său:

— Stăpâne, să nu bănuiești, da' am să zic și eu o vorbă: de ce nu te însori? Că mâine-poimâine te-i trezi că ai îmbătrânit, și nu-ți rămâne nici un urmaș. După

viață este și moarte. De unde știi ce se întâmplă, ferească Dumnezeu! și atunci, cui rămâne atâta avere?

— Ce vorbești tu, măi Chirică? Dacă nu m-am însurat eu când am fost de însurat, apoi la vremea asta ți-ai găsit să mă însor? Pesemne vrei să-și facă dracul râs de mine... Nu vezi că a trecut soarele de-amiază: sunt mai mult bătrân decât tânăr.

— Da' ia lasă-mă la pârdașnicul, stăpâne, că-i speria oamenii cu vorbele d-tale! Nu te mai face așa de bătrân, că doar nu ți-i vremea trecută. Eu gândesc că tocmai acum ești bun de însurat; pentru că ai cu ce să ții nevasta și copiii. Slavă Domnului! mulți ar dori să aibă ceea ce ai d-ta.

— Ți-ai găsit, zise Ipate. Parcă ești nu știi cum, măi Chirică; vorbești și tu, ia așa, în dodii, câteodată. Am eu semănături? am eu toate cele trebuincioase pentru casă? Tu crezi că numai așa se ține femeia... Vorba ceea: "Când se-nsoară, nu-i de moară."

— De asta te plângi, stăpâne?

— D-apoi, de care altă, măi Chirică? Nu știi tu că gura înainte de toate și apoi celelalte?

— Stăpâne, dacă-i numai atâta, apoi las' că te fac eu cu grâu, să ai de unde face pâine și colaci pentru nuntă, ba și pentru cumătrie dacă vrei.

— De unde, măi Chirică?

— Vezi d-ta, colo departe, niște lanuri frumoase de grâu care dă în copt?

— Le vād.

— Du-te chiar acum la stăpânul moșiei și-i spune că te prinzi să-i dai în girezi tot grâul cât îl are semănat. Și dacă te-a întreba cât să-ți dea pentru această ostenicioasă treabă, spune-i că nu primești bani, ci numai atâta grâu, cu paie cu tot, cât îi putea duce d-ta în spate și cu un băiat al d-tale.

— Cum asta, măi Chirică? Parcă vorbești de pe ceea lume. Crezi tu că vom putea noi singuri secera și strânge atâta amar de grâu, că doar sute și mii de brațe trebuiesc acolo, nu șagă! Ș-apoi, numai pentru două sarcini de grâu? Ce nebun ai crede tu c-ar fi acela?

— Stăpâne, ca să cunoști cine sunt eu și cât pot, ascultă-mă și du-te la boier de-i spune cum te-am învățat.

Ipate, cu un gând să se ducă și cu zece nu. În sfârșit, își ia el inima-n dinți și se duce la curte să vadă ce are să fie și, cum ajunge, se înfățișază înaintea boierului și zice:

— Să nu vă supărați, cucoane! Nu cumva aveți trebuință de secerători?

— Ba încă mare nevoie am, om bun; parcă Dumnezeu te-a adus. Căci grâul e copt, nu mai poate suferi întârziere.

— Apoi, cucoane, mă prind eu să ți-l secer.

— Cum, singur?

— Asta-i treaba mea, cucoane. Eu mă prind să ți-l dau girezi. Nu-i cuvânt gospodăresc?

— Cum văd, te bizuiеști în brațe multe.

— Multe, cucoane, puține, cucoane, câte-a dat Dumnezeu; numai treaba s-o fac.

— Ș-apoi ce mi-i cere, așa cu hurta?

— Ce să cer, cucoane, ia când ți-oi da grâul în girezi, să am voie a lua numai atâta grâu, cu paie cu tot, cât oi putea duce în spate eu și c-un băietan al meu.

— Măi omule, vorbești înadins ori vrei să șuguiești?

— Ba ferească Dumnezeu, cucoane, vorbesc înadins.

Boierul a crezut că Ipate e nebun și voia să se mântuie de dânsul, zicând:

— Dacă-i așa, om bun, du-te mâine dimineață și te apucă de lucru; oi vedea eu ce treabă-i face și ne-om împăca noi.

— Împăcarea, cum ți-am spus, cucoane.

— Ei, du-te, du-te, și las'! să vedem!

Atunci Ipate se întoarne acasă, și Chirică îl întreabă:

— Ei, stăpâne, cum a rămas cu boierul?

— Cum să rămână, măi Chirică! Ia, m-am prins hăt și bine să-i dau grâul în girezi, după cum ai zis. Dar m-a luat groaza când am trecut pe lângă lan și l-am văzut câtu-i de mare. Asta-i o treabă foarte grea și mare lucru să fie ca s-o putem noi scoate la capăt. Știu eu tare bine că boierul m-a luat de nebun, dar nici cu minte nu sunt, după cât văd eu acum. Dracul știe ce avem să facem!

— N-aibi grijă, stăpâne, că doar ești cu mine! zise Chirică. — Ia mai bine să luăm cele trebuitoare și haidem acolo chiar în astă-sară, ca mâine dimineață să ni se facă ziuă pe lan.

Și așa se iau ei amândoi și se duc. Și cum ajung acolo, cam pe înseratele, Ipate zice:

— Vezi tu, măi Chirică? asta nu-i șagă; mi se pare că noi avem să dăm peste dracul.

— Stăpâne, știi ce? culcă-te și te odihnește, și mâine dimineață vom vorbi amândoi.

Ipate, ca cel cu grija în spate, se frământă el cu mintea cât se mai frământă și, obosit fiind, se lăsă oleacă jos pe iarbă și adormi dus. Chirică atunci, el știe ce face și cum face, că într-o clipă adună toată drăcimea și-o pune la lucru pe câmp. Unii secerau, alții legau snopi, alții făceau clăi și suflau cu nările să se usuce, alții cărau, alții durau girezi, mă rog, claca dracului era! ce să spun mai mult?

Când se trezește Ipate, în zori de ziuă, se sperie ce vede: totul era mântuit; în locul grâului de pe câmp vede acum o gireadă mare și două mai mici, așezate pe

culmea dealului, iară pe Chirică nu-l vede nicăieri. Atunci lui Ipate i s-a suit tot părul în vârful capului de frică și a început a căuta pe Chirică în toate părțile. Și când colo, numai ce iată că-l văzu dormind pe vârful unei girezi, și atunci își mai veni puțin în fire. Feciorii boierești se sculară cu noaptea-n cap, cum îi treaba lor, și veniră pe lanuri să vadă ce mai este. Și când văzură ei una ca aceasta, îi cuprinse spaima, și fuga la boier, de-i vestiră. Boierul atunci se scoală iute, se azvârle pe un cal și ține numai o fugă până la lanuri, și când colo, vede și el ce nu se mai văzuse și nu se mai auzise de când lumea și pământul.

— Ei, cucoane, am mântuit trebușoara, zise Ipate. Bine că ați apucat a veni și d-voastră, ca să fiți de față când ne-om lua dreptul.

Atunci Chirică, nici una, nici două, scoate o funie cu care era încins, leagă bine gireada cea mare, cum știe el, o ia în spate și pe ici țî-i drumul. Iară boierul, mai văzând și aceasta, a încremenit cu mâinile subsuori, uitându-se la dânsul cum se ducea. Și crezând că de-acum și Ipate are să ia cele două girezi mici și-l calicește de tot, crăpa de necaz, dar n-avea încotro. Și neștiind ce să facă, zise lui Ipate cu binișorul:

— Om bun, na-ți bani în locul grâului ce mai ai a lua, și lasă-mă în pace. N-am crezut că am a face cu dracul.

— Ferească Dumnezeu, cucoane, cruce de aur cu noi în casă! Departe de pe locurile aceste! Ba, zău, am muncit de-a dat inima din noi.

— Ia lasă-mă încolo, măi omule; pesemne tu ai să mă înveți pe mine ce-i plugăria!? Că doar nu samăn eu grâu de ieri, de alaltăieri, să nu fi mai avut a face cu secerători!... Și chiar de nu-i fi tu Ucigă-l-crucea, tot n-ați umblat cu lucru curat; însă ce-am eu cu sufletul vostru? voi aveți a da seamă. Primește banii, cum ți-am spus, și mai duceți-vă și la altă casă, că eu, unul, știu c-am pățit-o bună.

Ipate, auzind aceasta, părerea lui de bine; ia banii cu cât se învoiește și se duce el după Chirică. Și când ajunge acasă, Chirică treierase, vânturase, măcinase; în sfârșit, pusese toate trebile la cale. Și Ipate, când a mai văzut și asta, nu mai știa ce să zică; mai că-i venea a crede că și el are a face cu dracul.

— Măi Chirică, d-apoi știi că și boierul, câtu-i de boier, a pus-o de mămăligă. Iaca, mi-a dat și bani de am adus acasă.

— Și aceștia-s buni, stăpâne; pune-i la chimir și taci molcum. Am știut eu dinainte că are să ne iasă și de cheltuială.

A doua zi după asta, Chirică zise lui Ipate:

— Ei, stăpâne, de-acum cred că n-ai ce mai zice: ca mâine-poimâine mi se împlinesc anii, și rămâi fără' de mine. Mai nainte, calea-valea; erai deprins a trăi singur, dar acum are să-ți cadă greu; mai ales că ți s-a îngreuiat și gospodăria. Hai, ce zici, te însori ori ba?

— Apoi dă, măi Chirică, știu eu ce să fac? Parcă tot m-aș însura; când aș da peste-o parte bună, aș face poate și eu pasul acesta. Dar tare mă tem nu cumva să-mi iau pe dracul după cap, să-l aduc cu lăutari în casă și pe urmă să nu-l pot scoate nici cu o mie de popi; c-apoi atunci, lehamete și de însurat, și de avere, și de tot!

— De asta ți-i acum în grijă, stăpâne? dac-a rămas treaba până la atâta, apoi las' pe mine, că te-oi face eu să iei un drăguț de femeie care nu se mai află! Căci eu șed călare în inima lor și, nu că mă laud, dar știu toate măruntaiele dintr-însele. Despre asta nu mi-e rușine; pot să-ți aleg una și noaptea p-întuneric. Pentru altul n-aș face-o, să știu că mi-ar da lumea de pe lume, dar pe d-ta vreau numaidecât să te văd om ca toți oamenii, în rând cu lumea. Nu vezi că cei mai mulți de teapa d-tale se țin cu nasul pe sus numai din pricina asta? Ca și cum parcă d-ta n-ai fi vrednic să ții o femeie!

— Măi Chirică, tare mai ești și tu nu știu cum! scoți omul din minți cu vorbele tale. Bun staroste mi-am găsit! Nu știu cine te-a îndreptat la casa mea, că știu că ești berechet bun. Și-apoi, mult stau eu câteodată și mă gândesc în mintea mea, de unde ai tu atâta putere? Mai că-mi vine să zic și eu, ca boierul cela. Nu știu, năluca să fii, om să fii, dracul să fii, dar nici lucru curat nu ești. Numai fii ce-i fi, asta nu mă privește; mie unuia știu că mi-ai priit bine, n-am ce zice! Ei, ia spune, cum zici tu că mi-i alege femeie?

— Ia, în duminica viitoare, stăpâne, să mergem în sat la horă. Eu oi sta deoparte, cu băieții, iar d-ta să te prinzi în joc lâng-o fată care ți-a plăcea. Eu

atunci mi-oi târâi piciorul pe lângă d-ta, oi ochi-o bine și apoi ți-oi spune eu ce zace într-însa.

— Da' știi c-ai chitit-o bine, măi Chirică?! Tot cu draci ești tu, bine zic eu.

— Apoi dă, stăpâne, în ziua de azi, dacă nu-i fi și cu draci oleacă, apoi cică te fură sfinții și iar nu-i bine.

În sfârșit, ce spun ei, ce nu mai spun, cum vine duminica, Ipate și cu Chirică se iau și se duc la horă în sat. Chirică, cum îi treaba băieților, se acățara pe cele garduri și se hlizea cu ceilalți băieți. Iar Ipate, de cuvânt; se prinde în joc lângă o fată, care chitește că i-ar cam veni la socoteală; începe el a o măsura cu ochii de sus până jos și de jos până sus și, cum se învârtea hora, ba o strângea pe fată de mână, ba o călca pe picior, ba... cum e treaba flăcăilor. Și tropai, tropai, ropai, ropai! i se aprind lui Ipate al nostru călcăiele. Chirică era și el pe-acolo, și, cum se lasă Ipate din joc, spiridușul dracului îi zice:

— Ei, stăpâne, parcă te-ai cam aburit la față, nu știu cum; ce zici, așa-i că-ți vine la socoteală?

— Apoi dă, nu știu cum să mai zic și eu; pesemne păcatele mele mi te-au scos înainte, măi Chirică. Eu gândesc s-o pornesc pe treabă, fata-i hazulie și m-a fermecat de-acum.

— Ba nu, stăpâne; dacă-i vrea să mă ascuți, eu te sfătuiesc să n-o iei pe asta. Și focu-i hazuliu, dar tare rău te pârjolește câteodată. Fetișoara asta, o vezi d-ta cât e de scumpă la răs? Parcă ți-ar veni a crede că-i de cele cu crucea-n sân, dar, ia, una de aceste a înălbit odată, numai într-o singură noapte, pe moșu-meu în fântână.

— Cum asta, mă Chirică?

— Da', ia nu mai ști și d-ta cum, stăpâne!

— Ian auzi-l, mai degrabă i-ai putea strâmba fălcile decât vorba! Măi Chirică, eu gândesc că s-a da după mine și s-a face și ea mai bună.

— Î... hî! da, cum nu? Eu însă îți spun prietenește că fetișoara asta are trei coaste de drac într-însa; și chiar și cea mai bună dintre femei încă tot mai are una. Să te mai lași, stăpâne, pân-om da măcar peste una de acelea, ș-apoi ți-oi mai spune eu ce mai este de făcut.

— Apoi dă, măi Chirică, tu m-ai tot cihăit de cap pînă acum, să mă însor, să mă însor, de mi-ai aprins pofta de însurat, și apoi, acum, tot tu o șurubuești și-o întorci, cum îți vine ție la socoteală.

— Stăpâne, știi că eu nu-ți voiesc răul; ascultă-mă, că n-ai să greșești.

Ipate, auzind așa, se dă după Chirică și se întoarnă ei seara acasă tot cum s-au dus. Însă cum ajunge acasă, parcă nu era acela; muncea el, nu muncea, dar știu că se frământa cu gândurile și de-abia aștepta să vină duminica viitoare.

Duminica vine, și ei iară se duc la horă, în alt sat. Chirică, după obiceiul său, se ia cu băieții, iară Ipate se prinde în joc lângă o fată, care o chitește el; joacă cât joacă și lângă aceea, și, intrînd în vorbă cu dînsa, fata, bună mehenghe, îi întoarce capul și Ipate vede că nu-i de lepădat. Dar Chirică era și el pe-acolo și, cum se lasă Ipate de joc, îi zice:

— Ei, stăpâne, cum vād eu, nici de asta nu te-ai da în lături; așa-i că ți-a căzut tronc la inimă?

— Mai așa, măi Chirică!

— Apoi îți spun eu, stăpâne, că nici asta nu-i de noi. O vezi cât e de pâșină, dar și asta are două coaste de drac într-însa. Să te mai lași, stăpâne, cum ți-am spus eu.

— Apoi dă, măi Chirică; în ziua de azi nu știu, zău, care-a mai fi cu crucea-n sân, cum cauți tu... Eu gîndesc că tot om alege, om alege, pân-om culege.

— Ba nu, stăpâne; lasă pe mine, că știu eu ce fac.

Ipate iar se lasă după cum zice Chirică, și se întoarnă ei seara acasă tot cum s-au dus. Dar Ipate, acum, nici de treabă nu-și mai căuta, nici mîncarea nu se prindea de

dânsul, nici somnul nu-l fura, era cum e mai rău; toată ziua prindea buburuți și, punându-i pe dosul mâinii, zicea:

***Buburuz, buburuz,
Încotro vei zbura
Într-acolo m-oi însura.***

Dă, ce să-i zici? dăduse și el în pârpăra însuratului. Și-apoi știți că este-o vorbă: când îi omul în doi peri, să te ferești de dânsul, c-atunci e cum îi mai rău. Vorba ceea: "Arde focu-n paie ude". Așa și Ipate, tot sughița, tot ofta din greu și de-abia aștepta să vină duminica.

Duminica iar vine, și ei acum se iau și se duc la joc în alt sat. Și cum ajung acolo, Ipate se și prinde în joc lângă un puișor de fată căreia îi jucau ochii în cap ca la o șerpoaică. Se învățase și el, șiretul, a le alege așa de pe deasupra, dar numai Chirică băiatul știa ce zace în inima lor și cât le poate calul; că ce-i mai greu de ales decât omul? Dar Chirică era și el pe-acolo. Și ce-a făcut el, ce-a dres, că fetei și lui Ipate au început a le sfârâi inima unul după altul. Boldul Satanei se vede că-i înghimpase. Și cum se lasă Ipate din joc, Chirică îl trage deoparte și-l întreabă:

— Ei, stăpâne, cum ți se pare?

— Cum să mi se pară, măi Chirică? Ia, parcă-mi vine s-o sorb cu ochii, de dragă ce-mi e; dacă n-a mai fi nici asta, apoi nu mă mai însor niciodată, că destul mi-ai tulburat mințile până-acum.

— Asta-i bună, stăpâne! zise Chirică. Nu-i vorbă, că tot are și ea o coastă de drac; dar, trăind și nemurind, i-om scoate-o noi și pe-aceea.

Atunci, bucuria lui Ipate! Începe a se ține de fată ca scaiul de oaie. Și unde nu ți-o înșfacă pe sus, și se iau ei ba din tâlcuri, ba din cimilituri, ba din pângărit, ba din una, ba din alta și, de colț până colea, și-au plăcut unul altuia. Și Ipate, nemaiavând răbdare, se și duce la tată-său și la mă-sa, de-o cere. Vorba ceea:

***Vin' la mama de mă cere:
De m-a da, de nu m-a da,
Peste noapte mi-i fura.***

Părinții fetei, când aud asta, au de bucurie că le-a picat un om așa de bun și o dau cu mâneci largi. Peste câteva zile nunta se face, și Ipate își ia femeia, cu zestre cu tot, o duce acasă la dânsul, și pace bună! Și așa trăiau ei de bine și se iubeau unul pe altul, ca niște hulubași. Și Ipate, fiind foarte mulțumit de asta, zise într-o zi:

— Doamne, măi Chirică, bun suflet de femeie mai am! Bine mi-am ales-o!

— Bună, stăpâne, nu-i cuvânt, dar știi că este-o vorbă: "Când nici nu gândești, atunci te trântește!"; las' să vedem. Ia adu-ți aminte ce ți-am spus odată, că și asta, cât îi de bună și blajină, tot are o coastă de drac într-însa, care trebuie scoasă numaidecât, dacă ți-i voia să ai femeie cum trebuie și s-o duci cu dânsa până la adânci bătrânețe.

— Apoi dă, nu știu cine ți-a mai putea intra și ție în voie, măi Chirică. Câte știi tu, numai dracul cred că poate să-ți dea de fund.

Dar nu se împlinește bine anul, și femeia lui Ipate face un băiat. La vro două-trei luni după asta, Ipate se trezește într-o zi cu socru-său că vine și-l cheamă la nunta unui frate al femeii sale. Chirică, simțind toate, cum îi dracul, trage pe stăpânu-său la o parte și zice:

— Stăpâne, lasă să se ducă numai nevasta d-tale cu copilul, iar d-ta spune că, de-i avea vreme să te duci mai pe urmă, bine-de-bine, iară de nu, să te ierte. Și după asta, ți-oi mai spune eu ce-i de făcut.

Ipate, deprins a asculta pe Chirică, zice socrului său:

— Tată, eu n-oi putea merge, că, după cum vezi, am tare multe trebi pe capul meu și numai cu un argățel ce-l am de-abia le pot dovedi. Nevasta mea, însă, poate să meargă, și, de m-a ierta vremea să pot veni și eu mai pe urmă, bine-de-bine, iară de nu, te rog să mă ierți.

Socru-său atunci, nemaivând ce zice, ia pe nevasta lui Ipate cu copil cu tot și se ca' mai duce.

În ziua de uncrop, Chirică zice lui Ipate:

— Stăpâne, ia, acum a venit vremea ca să scoatem coasta cea de drac din femeia d-tale. Hai, încălecă iute pe cal și te du la nuntă. Dar să știi de la mine ce ai să faci când vei ajunge acolo. Alături cu casa socru-tău este o căsuță tupilată, în care șede un tălpoi de babă, meșteșugoașă la trebile sale, cum îi sfredelul dracului. Du-te de trage în gazdă la dânsa și te fă că ești un drumeț străin. Pune-te apoi pe lângă ea luntre și punte și juruiește-i cerul și pământul, ca să-ți smomească pe nevasta d-tale și să ți-o aducă acolo. Și atunci să vezi ce pot babele și cât îi de credincioasă femeia!

— Să...ra! măi Chirică, ce spui tu? Parcă despre asta mi-aș pune capul la mijloc.

— Ba nu fi așa de darnic, stăpâne. Mai bine cruță-ți capul, că poate ți-a mai trebui.

— Dar oare nu m-or cunoaște, măi Chirică?

— N-aibi grijă, stăpâne, poți să te duci și pe la nuntă, că am făcut ce știu eu, și nime n-are să te cunoască.

Ipate, voind să se încredințeze și despre asta, ascultă pe Chirică și se duce. Și cum ajunge în sat, trage la gazdă la babă, o ia cam pe departe și-i spune ca să-i aducă deseară pe nevasta lui Stan din satul cutare la dânsul.

Baba, când aude asta, pune mâna la gură, clatină din cap și zice:

— Doamne, om bun, cum crezi d-ta că aș face eu una ca asta, mai ales că femeia are bărbat bun, frumos și bogat și nu-i de-acele de care gândești d-ta?

Atunci Ipate scoate plosca de la oblânc, dă babei vreo câteva gături de rachiu și apoi îi mai întinde o pungă țoșcă de bani, zicând:

— Mătușă, de mi-i face acest bine, atunci să știi că ai să hai mai multe de la mine. Fii bine încredințată că n-are să ne știe nici pământul.

Baba, deodată, stă pe gânduri; parcă n-ar fi prea voit nici treaba s-o facă, dar nici punga s-o lase. În sfârșit, mai șede ea pe gânduri cât șede, apoi ia punga și zice:

— Om bun, mânca-te-ar puricii să te mănânce!... Eu știu ce va să zică durerea la inimă, bat-o pârda!nica s-o bată!... Nu știu, zău, cum a sta și asta! îmi plesnește obrazul de rușine când gândesc cum am să mă înfățișez înaintea femeii celea cu vorbe de-acestea... Mă duc și eu într-un noroc, să vedem, și de-oi putea face ceva, bine-de-bine, iară de nu, mi-i crede și d-ta, că știu cum se fac de greu trebile acestea, și rar le scoatem la capăt.

— Crede și d-ta, mătușă, că de-i face pe treabă, n-are să-ți fie degeaba.

Atunci baba zice:

— Să vedem; întrebarea n-are greș. Mai știi de unde sare iepurele? Mai ales că bărbatu-său nu este aici.

Apoi, cam înspre seară, lasă pe drumeț singur în casă și se duce alături la nuntă și, cum ajunge, trage pe nevasta lui Ipate deoparte, îi spune codoșca câte și mai multe și-o face pe femeie să se alunece cu mintea.

— Mătușă, zice nevasta, d-apoi oare cum om face noi ca să fie mai bine?

— Acesta nu-i vrun lucru pân' pe-acolo, copilă, hăi, zise baba. Ia, du-te în casă, trezește-ți copilul din somn, și el atunci are să înceapă a plânge; pe urmă pișcă-l tot câte-oleacă, și el are să înceapă a țipa. Și atunci tatu-tău, cum îi el supărăcios, are să zică de la o vreme să iei băiatul și să-l dai, ia, încolo, la baba cea de-alături. Tu, cum îi auzi asta, să iei băiatul cu albie cu tot și să vii cu dânsul la mine. Ș-apoi atunci...

Femeia lui Ipate ascultă de babă, face cum i-a zis ea și, pe înserate, vine la dânsa cu copilul în brațe; și cum intră în casă, începe a se chicoti și a spune de la nuntă multe și mărunte, fără să cunoască pe bărbatu-său.

Atunci Ipate le dă de băut până le ametește pe amândouă, apoi își fură copilul din covățică, după cum îl învățase Chirică, și fuge cu dânsul acasă. Chirică, cum îl vede venind, îi iese înainte de pe la poartă și zice:

— Ei, stăpâne, minciuni ți-am spus eu, ori ba?

— Ba nu, măi Chirică; acum văd eu ce poate femeia. De-acum nu mai trăiesc nici un ceas cu dânsa; am s-o dau dracului de pomană, soi rău ce este ea!

— Ba nu, stăpâne, să nu faci una ca asta, că femeia d-tale e una dintre cele mai bune femei. Da' știu eu cine-i de vină aici. Las-o întâi să vină acasă, să-i scoatem costița ceea care ți-am spus eu, și atunci îi vedea d-ta ce lucru de femeie are să iasă dintr-însa.

Acum, să ne întoarcem iar din urmă. Femeia lui Ipate și cu baba, când se trezesc din amețală, nici tu drumeț, nici tu copil, nici tu nimica! Atunci odată încep ele a se boci înădușit și a se bate cu pumnii peste cap, însă fără nici un folos! Mai iscodeșe ea pe ici, pe colea, să vadă, n-a putea afla ceva despre copil, dar copilul parcă intrase în pământ.

— Ei, ei! Acu-i acu. Vai de mine, nevestă, hăi! zise baba; ce păcat mi-am găsit cu tine! Dracul știe ce să fac!

Și cum sta baba împietrită, dracul îi și dă în gând una:

— Nevastă, hăi! alta nu-i de făcut decât să înșomoltăcim motanul ista al meu cu niște petice, să-l punem în albiuță și apoi să dăm foc casei pe dinlăuntru, iară noi să ieșim afară. Și când s-a aprinde mai tare, noi să începem a ne boci în gura mare și a striga: foc! foc! și, pân-or sări oamenii de la nuntă, până nu știu ce, casa are să se topească. Și când or găsi motanul scrum, au să creadă că a ars copilul, și poate s-o tămăduim.

— Că bine zici d-ta, mătușă, asta s-o facem!

— S-o facem, s-o facem! Dar eu ce fac tocmai acum, la bătrânețe, fără leac de adăpost?

— Nu te îngriji de asta, mătușă dragă, că am să te iau cu mine și-i trăi pe lângă noi ca banul cel bun. Bărbatu-meu e cum îi pâinea cea bună, și te-om avea curat ca pe-o mamă.

Atunci baba se înduplecă, căci n-are încotro, dau ele foc casei, și până când sar oamenii, până nu știu ce, și casă, și motan, și tot se făcuse scrum. Iară ele plâneau de udao pământul, zicând:

— Vai de noi și de noi, copilașul nostru, cum au ars!

Oamenii, văzându-le zbuciumându-se așa, au început care dincotro să le mângâie. Și a doua zi, tatăl femeii lui Ipate trimite pe un argat al său cu carul cu boi să ducă și pe babă și pe fiică-sa la bărbatu-său acasă, arătându-se cu mare părere de rău pentru astă cumplită nenorocire. Pe drum, femeia lui Ipate zice babei:

— Mătușică, vâă-te ici în sacul acesta, și când vom ajunge acasă, întâi am să spun bărbatu-meu că aici sunt niște buci de la mămuca, pentru făcut saci. Și aceasta numai până s-a duce de la noi un ticălos de argat care-l avem, că chiar azi i se împlinește.

Baba ascultă și se vâă în sac. Și cum ajung acasă și trag carul în ogradă, nevasta lui Ipate lasă toate cele în car și se duce de-a dreptul în casă, plângând, să găsească pe bărbatu-său și să-i spună cele întâmplare. Însă, când colo, nici Ipate, nici Chirică nu erau acasă. Atunci femeia lui Ipate și cu argatul tătâne-său tăbăresc sacul cum pot, îl pun într-o căsoaie, pe cuptor, după horn, și apoi ea dă drumul argatului să se ducă înapoi. Și cum pornește acesta, Ipate și pică în loc. Femeia lui, cum îl vede, începe a boci și a zice:

— Vai de mine și de mine, bărbate, ce-am pățit!... Copilașul nostru nu mai este!

Și îi spune toată întâmplarea, după cum se înțeleșese cu baba. Ipate atunci îi zice:

— Lasă, măi femeie, că, de-om trăi, vom fi noi harnici să mai facem copii. Dă, cu cine să te sfădești? pesemne așa a fost să fie de la Dumnezeu!

Și cum vorbeau ei, numai iaca intră și Chirică pe ușă, cu un ciocan, c-o daltă și c-o pereche de clești în mână. Femeia lui Ipate, cum îl vede, începe a i se tângui și lui. Dar Chirică, după ce-o ascultă, zice:

— O crezi, stăpâne, ce spune? Nu te mai uita în gura ei! Ia mai bine s-o cinătuim. Pune-o jos să-i scoatem costița ceea.

Atunci Ipate odată mi țî-o și înșfacă de cozi, o trânteste la pământ și-o ține bine. Iară Chirică începe a-i număra coastele din stânga, zicând: una, două, trei și, când la

a patra, pune dalta, trânteste cu ciocanul, o apucă cu cleștele ș-o dă afară. Apoi așază pielea la loc, pune el ce pune la rană, și pe loc se tămăduiește. După aceasta zice:

— Stăpâne, ia de-acum ai femeie cumsecade; numai s-o cam ții din frâu și să-i retezi unghiile din când în când, ca nu cumva să-ți pună coarne.

Și odată se duce Chirică la casa de alături și aduce copilul. Femeia lui Ipate, când a mai văzut și asta, numai i s-a încleștat gura și a înghețat de frică.

Atunci Chirică sărută mâna lui Ipate și zice:

— Ei, stăpâne, iaca, chiar azi mi s-au împlinit anii de slujbă. Rămâi de-acum sănătos, că eu mă duc de unde am venit. Dar să știi de la mine, și să spui și altora, că te-a slujit un drac trei ani de zile, numai pentru un boț de mămăligă de pe teșitura din pădure și pentru un putregai de căpătâi ce-mi trebuiește sub talpa-iadului.

Și atunci, odată și înșfacă Chirică sacul cel de după horn cu babă cu tot și se face nevăzut. Femeia lui Ipate începe atunci a țipa grozav și a zice:

— Aleargă după dânsul, bărbate, și nu-l lăsa! Câlții de la mămuca mi i-a luat!... din ce mai facem noi saci?

Ipate însă nu avea acum grijile aceste; el era mahnit pentru pierderea lui Chirică, care era bunătate de băiat, și nu știa unde l-ar găsi, ca să-i mulțumească pentru atâtea binefaceri ce primise de la dânsul.

Dar Chirică era acum tocmai în iad și se desfăta la sânul lui Scaraoschi, iar codoșca de babă gemea sub talpa-iadului și numai motanul ei cel din ceea lume îi plângea de milă, pentru că l-a cocolit așa de bine.

Și iaca așa, oameni buni, s-a izbăvit Ipate și de dracul și de babă, trăind în pace cu nevasta și copiii săi. Și după aceea, când îi spunea cumva cineva câte ceva de pe undeva, care era cam așa și nu așa, Ipate flutura din cap și zicea:

— Ia păziți-vă mai bine treaba și nu-mi tot spuneți cai verzi pe pereți, că eu sunt Stan Pățitul!

